

Medlemmer bestræbe mig for at gøre det saa kort som muligt. Om jeg vil holde det bedre end andre, vil jo Tiden vise.

Det synes. som om den højtærede Minister er enig med mig i Spørgsmaalet om Offentliggørelse eller Ikke-Offentliggørelse af Skattelisterne. Jeg sagde, at jeg hverken var en ivrig Ven eller en bitter Fjende af denne Offentliggørelse, men nævnte under Behandlingen af Statsindkomstskatteloven, at naar man ikke gjorde Selvangivelsespligten skrapere end efter det nuværende Forslag, kunde det være betænkeligt at ophæve Offentliggørelsespligten; det Standpunkt staar jeg endnu paa. Det var kun en Henstilling til det kommende Udvalg. Derfor lægger jeg heller ikke nogen afgørende Vægt paa Spørgsmaalet, saaledes som det foreligger i det nærværende Forslag. Men en Ting er klar, nemlig, at der maa gælde den samme Regel med Hensyn til Offentliggørelse af den kommunale Indkomstskatteligning som med Hensyn til Statsskatteligning. Dette, at man har indført samme Regler for det ene som for det andet, er et Vidnesbyrd blandt saa mange andre om, med hvilken Omhu den nærværende Gruppe Lovforslag er udarbejdet i Sammenligning med tidligere Regeringers Forslag, hvor man ganske havde overset, at det var nødvendigt at give ensartede Regler i saa Henseende. Efter tidligere Forslag kunde Københavns Kommune gøre Nar af Regeringen lige op i dens aabne Øjne, idet den kunde offentliggøre Kommunal skatteligningen for de samme Personer, om hvilke Regeringen sagde, at deres Statsskatligning ikke maatte offentliggøres. Kommer man derfor med Hensyn til Statsskatten til det Resultat, at det er rigtigt ikke at offentliggøre Skattelisten, maa man selvfølgelig opstille samme Regler for Kommuneskatten; det er derfor, jeg har fremdraget Spørgsmaalet det andet Sted.

Jeg tillod mig paa et tidligere Tidspunkt at gøre nogle Bemærkninger om Fordelingen af Statstilskuddet, som jeg søgte at paavise ikke var retfærdig mod Byerne og altsaa heller ikke mod København. Den højtærede Minister modsagde mig, men det forekom mig, oprigtig talt, at Uenigheden mellem ham og mig ikke er stor nok til, at der var Anledning til at køre op med et saa stort Antal Batterier af Feltskyts, som han førte i Marken. Forslaget foreslaar en Fordeling mellem Købstæder og Landkommunerne af 35 og 65 pCt. Saa vidt mig bekendt skyldes dette Forholdstallet den gamle Folketælling af 1890. Nu

foreslog jeg paa Grundlag af den ny Folketælling af 1901, at man gaar til, lad mig sige, 39 og 61 eller 40 og 60 pCt. Den Forskel er ikke stor nok til at fremkalde nogen meget stor Uenighed. Den højtærede Minister nævnte, at der var andre Aarsager end Hensynet til Folketallet, der havde gjort, at han anbefalede det Forslag, der her var kommet frem. Jeg tror, at de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Sandbæk), vil vise, hvor farligt det er, og paa hvor gyngende Grund man kommer ind, naar man paa den ene Side gaar bort fra de tidligere Regler for Tilskuddet, Hensynet til Hartkornsbeskatningen, den tidligere Statsbeskatning og paa den anden Side vilde prøve at komme ind paa andre Grundlag for Statstilskuddet, end Folketallet. Folketallet er en sikker objektiv Maalestok, og jeg kan ikke se, at der er nogen rimelig Grund til at vælge en anden. Som jeg sagde, er Spørgsmaalet ikke saa overvældende stort. Efter Lovforslagets Fordelingsregler vilde der, saa vidt jeg kan udregne, komme 91 Øre paa hver Københavner. Efter det, som jeg tænker mig, vilde der komme 1 Kr. 2 Øre paa hver Københavner. Som saa god Københavner med K, som den ærede Minister er, kan jeg ikke tro, at han kan nænne at lade Københavnerne gaa til en lavere Pris end 1 Kr. 2 Øre pr. Hoved. Men jeg vil tilstaa, at jeg har noget vanskeligt ved at begejstre mig for denne Side af det store Spørgsmaal, fordi jeg overhovedet ikke er nogen stærk Beundrer af hele dette Apparat med Skatter, som Staten indkasserer og atter udbetaler i Form af Statstilskud. Jeg betragtede det som et væsentligt Fremskridt saavel ved det Reedtz-Thottske som ved Skattekommissionens Forslag, at man ved dem kom bort fra disse aarligt bevilgede Statstilskud, som vi bleve lyksaliggjorte med i den moderate Lovgivningsperiode i Begyndelsen af 90erne. Det forekommer mig højst uheldigt, at Kommunerne skulle bygge deres egne Finanser paa Tilskud fra Staten, som den maa indrette sig efter; og som de dog maa være belavede paa kunne falde bort, idet Staten siger: Vi have ikke Raad til at yde disse Tilskud. Jeg synes en fast, reel Søndring mellem Stats- og Kommuneskatter er langt at foretrække.

Jeg kommer til noget, der er vigtigere. Den højtærede Minister sagde, at det havde ikke været Formaalet med hele denne Gruppe af Skatterefor-